

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 613/2025
03.07.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Светлана Томић Јокић, председника већа, Бојане Пауновић, Дијане Јанковић, Гордане Којић и Мирољуба Томића, чланова већа, са саветником Андреом Јаковљевић, записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА и др., због продуженог кривичног дела праће новца у помагању из члана 245. став 2. у вези става 1. у вези члана 35. и 61. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости бранилаца окривљеног АА, адвоката Крсте Бобота и Наталије Бобот, поднетом против правноснажних решења Вишег суда у Новом Саду, Посебно одељење за сузбијање корупције Кппр По4 7/25 од 03.02.2025. године и Кв По4 67/25 од 12.03.2025. године, у седници већа одржаној дана 03.07.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољен, захтев за заштиту законитости бранилаца окривљеног АА, адвоката Крсте Бобота и Наталије Бобот, поднет против правноснажних решења Вишег суда у Новом Саду, Посебно одељење за сузбијање корупције Кппр По4 7/25 од 03.02.2025. године и Кв По4 67/25 од 12.03.2025. године.

Образложење

Решењем Вишег суда у Новом Саду, Посебно одељење за сузбијање корупције Кппр По4 7/25 од 03.02.2025. године окривљеном АА, због продуженог кривичног дела праће новца у помагању из члана 245. став 2. у вези става 1. у вези члана 35. и 61. Кривичног законика, на основу одредбе члана 540. ЗКП, одређена је привремена мера обезбеђења одузимања имовинске користи, којом је окривљеном забрањено располагање новчаним средствима у износу од 195.000 евра на рачуну „Halkbank“ АД Београд и отуђење и оптерећење непокретности у власништву окривљеног, описане и ближе одређене у изреци решења под редним бројевима 1 - 60 и наложено је РГЗ Служби за катастар непокретности Београд – Стари Град, Сопот, Мали Иђош, Врачар, Савски венац и Сомбор да у регистру у коме воде непокретну имовину окривљеног упишу забрану отуђења и оптерећења предметних непокретности. Истим решењем одређено је да наведена привремена мера може трајати до доношења правноснажне одлуке суда о одузимању имовинске користи.

Решењем Вишег суда у Новом Саду, Посебно одељење за сузбијање корупције Кв По4 67/25 од 12.03.2025. године одбијене су жалбе бранилаца окривљеног АА,

адвоката Уроша Царевића од 11.02.2025. године и Крсте Бобота и Наталије Бобот од 12.02.2025. године и првостепено решење је потврђено.

Против наведених правноснажних решења захтев за заштиту законитости, благовремено су поднели браниоци окривљеног АА, адвокати Крсто Бобот и Наталија Бобот, због повреде кривичног закона из члана 439. тачка 3) ЗКП, са предлогом да Врховни суд усвоји поднети захтев, преиначи у целини побијана решења и утврди да нема места примени члана 540. ЗКП и укине одређене привремене мере обезбеђења одузимања имовинске користи или да иста укине у целини и предмет врати првостепеном суду на поновни поступак. Предложили су да буду позвани на седницу већа.

Врховни суд је на основу члана 486. став 1. и члана 487. став 1. ЗКП, одржао седницу већа на којој је размотрио списе предмета са захтевом за заштиту законитости, па је нашао:

Захтев за заштиту законитости бранилаца окривљеног АА, је недозвољен.

Одредбом члана 484. ЗКП прописано је да се у захтеву за заштиту законитости мора навести разлог за његово подношење (члан 485. став 1. ЗКП).

Када се захтев подноси због повреде закона (члан 485. став 1. тачка 1) ЗКП) окривљени преко свог браниоца, а и сам бранилац који у корист окривљеног предузима све радње које може предузети окривљени (члан 71. тачка 5) ЗКП), такав захтев може поднети само из разлога прописаних одредбом члана 485. став 4. ЗКП, дакле ограничено је право окривљеног и његовог браниоца на подношење захтева за заштиту законитости у погледу разлога због којих могу поднети овај ванредни правни лек и то таксативним набрајањем повреда које су учињене у првостепеном поступку и поступку пред апелационим односно другостепеним судом и то због повреда одредаба члана 74, члана 438. став 1. тачка 1) и 4) и тачка 7) до 10) и став 2. тачка 1) члана 439. тачка 1) до 3) и члан 441. став 3. и 4. ЗКП.

При томе, обавеза навођења разлога за подношење захтева због повреде закона, подразумева не само формално означавање о којој повреди закона се ради, већ и указивање на то у чему се она састоји.

У поднетом захтеву, браниоци окривљеног АА, као разлог подношења истог, формално наводе повреду кривичног закона из члана 439. тачка 3) ЗКП, због које је подношење захтева дозвољено окривљеном преко браниоца и која постоји уколико је, поред осталог, одлуком о одузимању имовинске користи повређен закон. Међутим, у конкретном случају реч је о привременој мери обезбеђења одузимања имовинске користи, а не о правноснажној одлуци о одузимању имовинске користи, при чему из навода захтева суштински произилази да се истим указује на погрешну примену одредби члана 540. у вези члана 257. став 2., 3. и 4. ЗКП, којима је регулисан поступак одређивања привремених мера односно услови за примену привремене мере обезбеђења. По оцени Врховног суда, захтевом бранилаца се указује на непостојање конкретних и образложених разлога за изрицање привремених мера (члан 438. став 2. тачка 2) ЗКП) и истиче да је одлука суда заснована на паушалној оцени и недовољно конкретизованим тврдњама, без ослонаца на проверљиве и релевантне доказе који би оправдали изрицање

предметних мера (члан 440. ЗКП). Поред овога, браниоци у захтеву износе сопствено мишљење да у овом случају није постојала конкретна и доказана опасност да ће окривљени располагати имовином да би избегао касније одузимање имовинске користи и у том смислу указују на неправилну примену одредби чланова 449., 450. и 453. Закона о извршењу и обезбеђењу.

Међутим, како чланом 485. став 4. ЗКП, који прописује разлоге због којих окривљени односно његов бранилац, сходно правима која има у поступку у смислу члана 71. тачка 5) ЗКП, могу поднети захтев за заштиту законитости, против правноснажне одлуке и поступка који је претходио њеном доношењу, није предвиђена могућност подношења овог ванредног правног лека због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП, као ни због повреда одредби чланова 257. став 2., 3. и 4., 440. и 540. ЗКП и чланова 449., 450. и 453. Закона о извршењу и обезбеђењу, то је Врховни суд захтев бранилаца окривљеног АА, оценио као недозвољен.

Из изнетих разлога, Врховни суд је на основу одредбе члана 487. став 1. тачка 2) у вези члана 485. став 4. ЗКП, одлучио као у изреци овог решења.

Записничар-саветник
Андреа Јаковљевић,с.р.

Председник већа-судија
Светлана Томић Јокић,с.р.

За тачност отправака
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић